

SCÉNÁŘ pamětníka Luboše Kolaříka

Pan Luboš Kolařík se narodil 12. listopadu 1944 v Praze na Žižkově. Jeho dětství bylo krátké. V 11 letech šel ze školy na vojenské učiliště do Bratislavy. Tam si na komunismus vytvořil vlastní názor.

„Já jsem z rodiny, kde jsem měl mámu, tátu od pětačtyřicátého roku, teda od války ve straně a bratra mladšího, kterej je o dva o necelý dva roky, kterej vstoupil do strany z nějakých prospěchářských důvodů, protože tehdy dělal u uhelných skladů, vozil uhlí, a potřeboval krást.“

„Já jsem byl jediný nestraník z té partaje naší domácí.“

„Já jsem ani neodvolal, já jsem měl ještě rok potom, co mě vyhodili z armády, teda než mě vyhodili z armády, tak jsem měl ještě rok šanci se omluvit nějak jo. Těm, který v devětašedesátém roce mně řekli, že: "Máš šanci, abys zůstal v armádě, tak jako. Omluv se!" a já říkám: "Já nemám komu."“

Do invaze vojsk 21. srpna 1968 se pan Kolařík dostal vcelku omylem. Ráno si jel pro krycí dopis na svého rozbitého skútra.

„Tak jsem se tam chtěl dostavit, ale už nejezdily tramvaje, nejezdilo nic. Šel jsem pěšky z Vinohrad a šel jsem teda už kolonou tanků jo to už prostě v té době všichni na mě mířili, nevěděl jsem proč co se děje, prostě dozvídal jsem se to v průběhu té cesty. Došel jsem do té pojišťovny ve Spálený, kde mi řekli, že tenhle den se neúřaduje, že jsem blbej nebo něco takovýho. Prostě asi bych tak reagoval taky, tak jsem se přes Václavský náměstí vracel. No a na Václaváku jsem si užil všechno co tam prostě bylo jo. Sešel jsem ze spoda z Václaváku, už se tam střílelo, už se tam prostě točily tanky. Lidi jaksi nevěděli, já jsem v té době byl u armády žejo už a věděl jsem co takovej pásovej hajzl dovede jo, protože vím, že když se otočí, že na betonu to vůbec nemá nějakou pevnost jo, že se to otočí ještě o dva metry víc, než jste chtěli.“

Pan Kolařík došel až k rozhlasu, kde už ho čekala barikáda, u které hořely autobusy a tanky. Na místě také byli lidé, kteří se ho zeptali, jestli neví, jak se řídí vozidlo vedle nich.

„Tam stála V3Ska, bylo to kdysi vojenský vozidlo tří tunový nebo pět tunový a někdo jí tam přivez z Avie jo, kde se vyráběla a ta byla úplně netknutá, ta byla nová olakovaná, bez spztek tehdy. Přišel kde mně někdo a říká: "Umíš s tím jezdit?" a já říkám "Nó.", "Tak nám s tím odjet!" a já jsem prostě "Potřebovali bysme to dát o půl metru dál, aby ten tank neprojel jo."“

„Tam ty ruský výsadkáři, který obsazovali přímo rozhlas, tak tam měli nějaký výsadkovéj tank. Takovej lehčí a s tím se prostě pokoušeli vyjet z toho prostoru směrem dolů, jako k muzeu. A já jako hrdina jsem do toho sed, teda sed, nejdřív jsem musel vytrhnout ten poklop, co tam nahoře je, takovej ten vojenskej. Vytáh jsem klíček, takzvanéj Bošák. To je klíček, kterým se do každý V3Sky dalo dostat. Zapnul jsem, nastartoval, popojel jsem no dva

metry asi do zadu a najednou jsem viděl, že se na mě už řítí tank z pravý strany od rozhlasu. Tak jsem teda vyskočil z toho a už jsem začal zjišťovat, že tam není úplně jako klid, že se tam střílí. teďka na tom tanku seděli rusové stříleli do oken, tam se koukal chlap z oken a normálně jsem najednou viděl, že “tdddd” čtyři rány, všechny se trefily do okna. Říkám: “Zalez!” Pak vylez a vyražený okno žejo, prostě tam bylo rozstřílený vlastně celý, celý celá ta ulice.“

„Hodinku potom jsem pak se dostal postupně zase zpátky na ty Vinohrady a tam, prostě mluvil jsem s těma Rusama, co tam dělaj, vysvětloval jsem jim, že jsem důstojník, že to prostě, já jsem je nezval, kdo je zval, a tak dále, a tak dále. Ty nerozuměli, ty na každého hned tasili zbraň.“

Po zjištění, že s rusy nelze vést žádný rozhovor, nastoupil do služby.

„Ty lidi, co blbnu, jako co dělám, já říkám: Hele, kdybyste byli v Praze, tak tam je úplně jiná situace, tam je válka, tam prostě se jezděj tanky, tam se střílí, Václavák, rozstřílený Muzeum, všechno je tam prostě zničený.“

„Jim to bylo jedno prostě, oni stříleli, protože jak viděli jenom málo někde někoho, tak už na něj mířili a viděl jsem tam taky mrtvý jo. Tam byli první mrtví u toho rozhlasu možná ještě, že dřív v Praze, ale u toho rozhlasu jsem viděl první mrtvý, že tam prostě kluka táhli a krvavý vlajky tam byly, a to už jako na mě bylo dost no.“

I přese všechno pan Kolařík nikdy neuvažoval o emigraci. V rámci svého povolání se dostal do Afriky a Ruska, což bez toho, aniž by byl člověk ve straně, se stávalo velmi zřídka.

Během návštěvy Ruska mu došla červená obálka. Měl se dostavit do posádky.

„Najednou vztyk pozor, říkám: “Co se děje?”, tak jsem vstal. Povyšuju Vás z hodnosti nadporučíka, z rozkazu ministra národní obrany, a tak dále, do hodnosti podplukovníka, a tak dále, pohov, sednout. Teď jsem se začal smát v podstatě, protože za co mě tehdá vyhodili, tak za to mě teďka povyšuje. Pak bylo znova vztyk, pozor! Z rozkazu ministra národní obrany, a tak dále, článek. Vyznamenání za službu vlasti. Dali mi medaily, já jsem já jsem se zase smál. No, a tak jsem odtad odešel plnej dojmů. Když jsem odcházel, tak jsem se asi půl hodiny smál, když jsem jel tehdá z toho Žižkova do Neratovic už, protože takovýhle dvě věci se nestávají jo, já jsem z toho byl úplně špatnej no.“